Cuvântul din „La început era Cuvântul”

Sfântul Vasile al Cezareei

Redare în greacă modernă: Vasilios Pseftogas.

Editare computer: Nektarias Kyriakoulis.

Sursa traducerii: Traducere: Revista „Piraiki Ekklisia”, Numărul 266, ianuarie 2015. Din seria de cărți M. Vasiliou Erga, volumul 7, publicată de EPE.

Sursa textului : (PG 31, pp. 472 – 481). Proiect de cercetare: „ Drumurile credinței - Patrologie digitală”. Finanțare: Interreg IIIA (FEDR 75%, resurse naționale 25%). Laboratorul de Management al Patrimoniului Cultural, www.aegean.gr/culturaltec/chmlab . Universitatea din Marea Egee, Departamentul de Tehnologie și Comunicare Culturală, © 2006.

Republicat de pe: http://www.orp.gr (Traducere) și https://greekdownloads3.files.wordpress.com (Transferul de text din pdf în html).

Text	Traducere
Lasă mintea să acționeze cum vrea și să fie îndreptată spre cele de sus; atunci vei constata că este indusă în eroare în multe feluri și mulți au	**Lasă-ți mintea să alerge cât de departe voiește și să se extindă în sus. Vei descoperi atunci că a rătăcit mult și mult, a zburat mult și mult și**

fost duși pe căi greșite și se întorc din nou la ea însăși, căci nu este capabilă să facă începutul dedesubtul ei. Căci începutul se găsește întotdeauna în afara și dincolo de lucrul înțeles. La început era Cuvântul.

O, minune! Cum toate vocile s-au unit în mod egal! Cel, Este, este egal cu, La început.

Unde este blasfemiatorul? Unde este limba care luptă împotriva lui Hristos? Cea care spune: „A fost, când nu a mai fost?" Ascultați Evanghelia: „La început a fost. Și dacă a fost la început, când n-a mai fost?"

Mă plâng eu de impietatea lor sau detest ignoranța lor? Dar înainte de a se naște, nu era. Căci știi când s-a născut, ca să o poți atribui timpului anterior? Căci, Înainte, este o voce temporală, o alta propusă antichității. Și cum poate poetul timpului să considere, în mod rezonabil, că nașterea sa este supusă preceptelor temporale?

La început sunt. Dacă nu te abții de la Unul, nu vei permite să te strecoare hula cea ticăloasă. Căci, așa cum cei ce navighează pe mare, când sunt clătinați de două ancore, disprețuiesc cârma, așa și tu vei râde de această zarvă nelegiuită, care din duhurile răutății a pus stăpânire pe viață și care zguduie credința multora, dacă ți-ai antrenat sufletul la certitudinea acestor cuvinte.

Și mintea noastră caută ce era la început? Cuvântul, zic eu. Care cuvânt? Cuvântul omenesc? Dar cuvântul îngerilor? Și căci Apostolul **apoi s-a întors la ea însăși, pentru că nu poate face începutul mai jos decât ea însăși. Căci începutul este întotdeauna în exterior și este mai înalt decât ceea ce este înțeles. Așadar, „la început a fost Cuvântul".**

O, ce minune! Cum erau toate cuvintele legate în mod egal între ele! „ἐν" este echivalent cu „la început".

Unde este cel ce hulește? Unde este limba care luptă împotriva lui Hristos? Cea care spune: a fost odată o vreme când El nu era. Ascultați limbajul Evangheliei: „La început era". Dacă El era de la început, atunci când nu a mai fost?

Să suspin pentru impietatea lor sau să fiu dezgustat de analfabetismul lor? Dar înainte să se nască el, el nu exista. Știi când s-a născut, ca să poți determina timpul? Căci înainte este un cuvânt care înseamnă timp și care în antichitate plasează unul înaintea altuia. Cum este corect ca nașterea poetului timpului să fie supusă categoriilor temporale?

Așadar, „la început era". Dacă nu te îndepărtezi de „era", nu vei permite nicio pătrundere a hulei păcătoase. Căci, așa cum marinarii, când sunt sprijiniți de două ancore, disprețuiesc furtuna, așa vei bate joc de această tulburare păcătoasă care este provocată în viață de duhurile rele și zguduie credința celor mai mulți, dacă cu siguranța acestor cuvinte îți vei conduce sufletul la liman.

„Oare mintea noastră caută cine „era la început"? Cuvântul, spune el. Care cuvânt? Cuvântul omenesc sau cuvântul îngerilor? Căci apostolul ne-a sugerat că și îngerii au propria lor limbă,

ne-a biruit pe noi, precum și pe îngerii care au propria lor limbă, zicând: Dacă vorbesc în limbi omenești, vorbesc și cu îngerii.

Dar și sensul vorbirii este dublu. Căci unul este cel rostit prin voce, cel care se dispersează după ce este introdus în aer; iar celălalt este cel înnăscut, existent în inimile noastre; cel care are sens. Și celălalt, vorbirea tehnică. Dar omonimul vocii să nu vă dea greș niciodată. Căci cum a fost la început vorbirea omenească, a omului de jos care a primit începutul genezei? Înainte de om, fiarele; înainte de om, vitele, toate târâtoarele; toate lucrurile terestre și toate lucrurile acvatice, păsările cerului, stelele, soarele, luna, ierburile, semințele, pământul, mările, cerul. Nici la început nu a fost vorbire omenească, nici cea a îngerilor.

Căci toată creația este inferioară veacurilor, primindu-și începutul de la Creator. Și Cuvântul din inimă, și acesta al fiecăruia dintre intelect, este mai nou. Dar ascultați Cuvântul așa cum se cuvine. Căci despre Unul-Născut, Cuvântul v-a vorbit. Întrucât există lumină cu o mică vorbă, și viață, și înviere, și n-ați auzit lumină, pe aceasta sensibilă și vizibilă cu ochii, n-ați auzit viață, înțelegeți aceasta comună, pe care chiar și cei irațional o trăiesc; așa și, auzind Cuvântul, luați seama să nu vă predați slăbiciunea intelectului vostru intelectului smerit și smerit. Ci cercetați intelectul Cuvântului.

Din ce motiv? S-a demonstrat că a provenit din minte. Din ce motiv? Că s-a născut cu pasiune. Din ce motiv? Că este o imagine a celui care a zămislit, arătându-l pe cel care a zămislit totul zicând: „Dacă aș vorbi limbi omenești și îngerice” (1 Corinteni 13:1).

Însă sensul vorbirii este, de asemenea, dublu. Căci o vorbire este cea care se rostește cu vocea și care se pierde în aer imediat după rostirea ei. Cealaltă este „intrinsecă”, deoarece există în inimi. Aceasta este intelectul. Iar vorbirea tehnică este diferită. Fiți atenți să nu vă lăsați păcăliți de sinonimia cuvântului. Căci cum ar fi putut vorbirea umană să existe dintotdeauna, din moment ce omul a primit începutul creației sale undeva aici jos? Înainte de om au fost fiare. Înainte de om au fost vite. Adică toate reptilele, toate animalele terestre și toate animalele care trăiesc în apă, păsările cerului, stelele, soarele, luna, ierburile, semințele, pământul, marea, cerul. Prin urmare, vorbirea umană nu a existat dintotdeauna, dar nici vorbirea îngerilor.

Întreaga creație este inferioară veacurilor, pentru că și-a primit începutul de la Creator. Și cuvântul care este în inimă este, de asemenea, mai nou decât oricare dintre lucrurile inteligibile. Vorbind pentru voi prin Cel Unul-Născut, El l-a numit Logos. Așa cum lumina se va numi viață și înviere puțin mai târziu. Și așa cum atunci când auziți lumină nu coborâți la această lumină care este perceptibilă ochilor, nici atunci când auziți viață nu înțelegeți această viață comună, pe care o trăiesc chiar și animalele iraționale, tot așa și atunci când auziți Logos, fiți atenți ca nu cumva, din cauza slăbiciunii intelectului, să coborâți la înțelesuri deșarte și umile. Ci cercetați sensul cuvântului.

Dar de ce se numește Logos? Pentru a arăta că a venit din minte. De ce Logos? Pentru că s-a născut fără

în sine, fără a diminua nimic din aceasta și fiind perfect în sine; așa cum propriul nostru discurs înfățișează întregul nostru concept.

Căci am înțeles aceste lucruri din inimă, am adus aceste lucruri înaintea cuvântului, iar imaginea sensului în inimă este cuvântul rostit. Căci din surplusul inimii se rostește cuvântul. Și inima noastră este izvorul, iar cuvântul rostit este întregul acel izvor. Pe cât este revărsarea, pe atât este primul menționat; și pe cât este ascunsul, pe atât este și manifestarea.

El a vorbit despre Cuvânt, pentru ca nașterea impasibilă a Tatălui să vă fie reprezentată, și existența perfectă a Fiului să vă fie teologizată, iar legătura atemporală a Fiului cu Tatăl să vă fie indicată prin acestea. Și căci propriul nostru Cuvânt este o naștere a minții, o naștere impasibilă; căci nu este nici tăiat, nici divizat, nici nu curge; ci întreaga minte rămâne în aceeași constituție, întregul Cuvânt și existența neîmpărțită; iar Cuvântul, purcezând, conține în sine toată puterea minții care l-a zămislit.

Pe cât ești de pios, pe atât te inspiri din teologia Unuia-Născut din glasul Cuvântului; astfel încât, dacă găsești un fenomen manifest și nepotrivit, să-l abandonezi și să depășești orice mașinărie. La început era Cuvântul. Și când a zis: La început era Fiul, mijlocirea Fiului ți-a intrat în minte, dacă ai vreo idee despre patimă. Căci, din moment ce pentru noi zămislitorul zămislește în timp și zămislește cu patimă, de aceea, anticipând aceasta, a rostit Cuvântul, corectând observațiile nepotrivite, pentru ca pasiune. De ce Logos? Pentru că este o imagine a ceea ce i-a dat naștere și îl poartă în întregime. Nu a luat nicio parte din el, ci există în sine perfect, așa cum propriul nostru logos înfățișează întregul nostru concept.

Adică, ceea ce am gândit în inimile noastre, am rostit prin vorbire, iar ceea ce este rostit este o imagine a sensului care este în inimă. Căci vorbirea este rostită din abundența inimii. Și inima noastră este ca un izvor, iar vorbirea care este rostită este ca un pârâu care curge din acest izvor. Atât de mult este ceea ce curge afară, cât este ceea ce iese mai întâi din interior. Și orice este din ceea ce este ascuns, așa este ceea ce este văzut.

A zis deci Cuvânt, ca să reprezinte nașterea nepătimibilă din Tatăl și să teologizeze pentru voi existența desăvârșită a Fiului și să indice prin aceasta legătura veșnică a Fiului cu Tatăl. Mai mult, cuvântul nostru, care este nașterea minții, se naște nepătimibil, adică nu este tăiat, nu este divizat, nu curge, ci mintea rămânând întreagă în alcătuirea sa, produce cuvântul întreg și desăvârșit. Iar cuvântul care a ieșit conține în sine întreaga putere a minții care l-a născut.

Așadar, pe cât este de pios, să luăm aceasta din cuvântul Logos pentru teologia Unuia-Născut. Orice vi se pare fals și nepotrivit, lăsați-l și săriți peste el. „La început era Logosul”. Dacă ar fi spus „la început era Fiul”, odată cu numele Fiului ar fi venit și conceptul de patimă. Prin urmare, întrucât în noi, cei care naștem la timp și cu patimă, din acest motiv El a prevăzut și a rostit Logosul pentru a corecta dinainte percepțiile nepotrivite și pentru a vă

sufletul tău să fie mântuit nevătămat.

Și Cuvântul era cu Dumnezeu.

Din nou, „Eu sunt”, pentru blasfemiatori, că Eu nu eram. Unde era Cuvântul? Nu într-un loc; căci cele indescriptibile nu sunt conținute într-un loc. Dar unde era El? Spre Dumnezeu. Nici Tatăl nu este într-un loc, nici Fiul într-o regiune care este ocupată de o mărturisire a descrierii; ci Tatăl este infinit, dar Fiul este infinit. Oricare ar fi gândurile tale și oriunde te duci în duhul tău, vei găsi împlinirea lui Dumnezeu; peste tot vei găsi esența Fiului împletită. Și Cuvântul era spre Dumnezeu. Minunează-te de precizia fiecărei voci; el nu a spus „Cuvântul era în Dumnezeu”, ci „La Dumnezeu”, pentru ca particularitatea esenței să poată fi reprezentată.

El nu a spus: „În Dumnezeu”, ca să nu dau un pretext pentru confuzia substanței. Căci blasfemia celor care încearcă toate lucrurile în esență și, în subiect, spun: „Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt” și fac o mijlocire diferită de cea care este proclamată cu adevărat, este rea, iar impietatea celor care hulesc pe Fiul lui Dumnezeu, care este diferit în esență de Dumnezeu și Tatăl, este rea și nu este ușoară.

Și Cuvântul era cu Dumnezeu. Apoi, folosind glasul Cuvântului pentru a reprezenta natura pasională a Cuvântului, a înlocuit repede răul care ne venea de la Cuvânt. Și cel ce l-a smuls din defăimarea blasfemiatorilor, Ce este, așadar, Cuvântul? Cuvântul era Dumnezeu.

Nu-mi dați nicio diferență tehnică de cuvinte, nici din aceeași tehnică păstra sufletul nevulnerabil.

Și Cuvântul era cu Dumnezeu (Ioan 1:1).

Și aici, cei care blasfemiază spun că „era” și că El nu a existat. Unde era Cuvântul? Cu siguranță nu în niciun loc. Căci cele indescriptibile nu sunt conținute în niciun loc. Dar unde era El? Lângă Dumnezeu. Nici Tatăl nu ocupă vreun loc, nici Fiul nu ocupă vreo regiune care să poată fi admisă prin descriere. Dar Tatăl este infinit, și Fiul este infinit. Tot ce ai putea concepe și oriunde ai putea merge cu duhul tău, vei găsi plin de prezența lui Dumnezeu. Peste tot, în orice, vei găsi existența Fiului extinzându-se în același timp. „Și Cuvântul era cu Dumnezeu.” Trebuie să admiri precizia fiecărui cuvânt. El nu a spus „Cuvântul era cu Dumnezeu”, ci „la Dumnezeu”, pentru a reprezenta caracteristica specială a ipostasului.

Nu a spus „în Dumnezeu” ca să nu dea loc de confuzie a esenței. Căci blasfemia este și cea rea, cea care încearcă și încurcă totul și care spune că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt un singur subiect și că unul și același lucru primește nume diferite. [1] Impietatea este rea și poate fi evitată la fel ca cea a celor care blasfemiază și spun că Fiul lui Dumnezeu este în esență diferit de Dumnezeu Tatăl.

„Și Cuvântul era cu Dumnezeu.” Apoi, folosind simultan cuvântul Cuvânt pentru a reprezenta nașterea plină de pasiune, a pus repede capăt răului pe care ni l-a făcut Cuvântul. Și într-un fel, după ce l-a desprins de calomnia blasfemiatorilor, ce spune el că este Cuvântul? „Cuvântul era Dumnezeu.”

proastă de a îndepărta orice blasfemie împotriva învățăturii Duhului. Voi aveți decizia; supuneți-vă Domnului. Cuvântul era Dumnezeu; El era la început cu Dumnezeu. Din nou, în puține cuvinte, El recapitulează toată teologia despre Sine, pe care evanghelistul ne-a transmis-o despre Unul-Născut. Cine este Acesta? Acesta, Cuvântul este Dumnezeu. Căci, din moment ce El v-a structurat conceptul despre El, care v-a impresionat sufletul prin învățătura lucrurilor necunoscute, și voi L-ați făcut pe Cuvântul Hristos să locuiască în inima voastră, acesta este cuvântul.

Cine este acesta? Nu privi în afară, prin vocea indicativă a celui care ți-a fost indicat de periscop, ci intră în tainele propriului tău suflet și ai fost învățat pe Dumnezeu care era la început, care a purces ca Cuvânt, care este cu Dumnezeu, îl cunoști și îl adori și te închini propriului tău Domn, care a fost stabilit în tine prin învățătură, știi că el era la început; adică, veșnic cu însuși Dumnezeu Tatăl.

Aceste puține voci mi le-ai păstrat, ca o pecete pe mormintele tale, marcate. Ele sunt un zid împotriva atacurilor celor uneltiți; sunt o pază a sufletelor, o salvare pentru cei expuși lor.

Dacă le spui celor care vin la tine: „Nu, m-am născut; căci dacă am fost, cum m-am născut?” Ca o voce de demoni, respinge hula împotriva slavei Unuia Născut. Dar el, întorcându-se, a fost la glasurile Evangheliilor: „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu.” Aceasta era la început cu Dumnezeu.

Vă rog să nu inventați nicio diferență de cuvinte, ca să nu acuzați învățătura despre Duhul Sfânt de blasfemie din cauza unor născociri rele. Voi aveți decizia. Supuneți-vă Domnului. „Cuvântul era Dumnezeu. El era întotdeauna cu Dumnezeu” (Ioan 1:1-2). Din nou, în puține cuvinte, este rezumată întreaga teologie pe care evanghelistul ne-a transmis-o despre Unul-Născut. Cine este El? El este Cuvântul, Dumnezeu. Adică, după ce ți-a format conceptul despre El, imprimându-ți cumva în suflet prin învățătura acelor lucruri care sunt necunoscute și întronându-L pe Cuvântul Hristos în inima ta, atunci El spune „El”.

Cine este acesta? Nu observa în afară, examinând cu atenție ce îți indică cuvântul indicativ, ci intră în tainele sufletului tău și ale lui Dumnezeu. Pe Cel pe care ai fost învățat să existe „la început”, adică cel care a venit ca Cuvânt, care era aproape de Dumnezeu, pe acela după ce l-ai cunoscut și admirat și L-ai venerat pe Domnul tău, cel care a fost stabilit în tine prin învățătură, să știi că a fost „la început”, adică întotdeauna aproape de Dumnezeu, Tatăl său.

Te rog să păstrezi aceste câteva cuvinte, întipărindu-le în memoria ta ca pe o pecete. Vor fi un zid de neînvins împotriva atacurilor celor care complotează. Sunt o pază pentru suflete, o salvare pentru cei care le propun.

Dacă cineva ți-ar spune: S-a născut, când nu exista, căci dacă exista, atunci cum S-a născut?, respinge blasfemia împotriva gloriei Unul-Născut, ca și cum ar fi o voce demonică. Și ar trebui să

În al patrulea rând, spuneți: „Este” și desființați „Nu a fost”. Acestea sunt temeliile credinței, care sunt solide. Să zidim, dăruind Dumnezeu, ceea ce lipsește. Căci nu este cu putință să vă vorbim despre toate deodată, ca nu cumva, prin nestăpânirea vorbirii, să vă facem inutile lucrurile pe care le-am adunat cu trudă.

Căci mintea tuturor, slăbită de purtarea obișnuită a lucrurilor, suferă în mod similar stomacul de excesul de sațietate, incapabil să digere lucrurile care i se dau.

Nădăjduiesc că veți fi atât îndulciți la gust, cât și folosiți prin restaurare. Și v-am pregătit pentru slujba celor ce duc lipsă, în Hristos Isus, Domnul nostru, căruia i se cuvine slava și puterea în vecii vecilor.

Amin.

repeți cuvintele Evangheliei: „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. El exista de la început lângă Dumnezeu.”

Spune „a fost” pentru a patra oară și vei desființa „nu a fost” al lor. Lasă aceste temelii ale credinței să rămână neclintite. Pe acestea vom zidi, dacă Dumnezeu îngăduie, restul. Căci nu vă putem spune totul deodată, ca nu cumva, printr-o vorbire prea lungă, să facem inutile lucrurile pe care le-ați adunat cu trudă.

Căci intelectul, neputând cuprinde totul deodată, suferă la fel ca stomacul, care, din cauza sațietății excesive, nu este capabil să digere ceea ce a mâncat.

Nădăjduiesc că veți fi dulci la gust și benefice digestiei. Sunt gata să slujesc pentru voi celorlalți, cu ajutorul Domnului nostru Isus Hristos, căruia i se cuvine slava și stăpânirea în vecii vecilor.

Amin.

Notă: 1. Implică pe Sabellius și pe adepții săi, care au acceptat că unicul Dumnezeu este uneori revelat ca Tatăl, alteori ca Fiul și alteori ca Duhul Sfânt. Adică, cele trei persoane ale Sfintei Treimi sunt moduri de revelație. Chipuri, prin care divinitatea impersonală a fost revelată lumii.